

HỒI 45

MÂY SẦU ÔM KÍN RỪNG SÂU

Liễu Đoàn Chủ lộ vẻ tức giận:

- Trước khi hành động, thí chủ hãy nghĩ kỹ đã?

Thượng Chí cười khẩy, đáp không lưỡng lự:

- Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi! Khỏi cần phải suy nghĩ gì nữa!

Hoàng Thượng Chí tuyệt đối tin tưởng tư cách của sư phụ Ma Trung Chi Ma, chàng biết sư phụ mình bị hàm oan, nhưng việc minh oan này thật khó khăn và nhất là vai chàng còn canh cánh mối thù gia phụ chưa trả. Căn cứ theo lời nói của lão tiên bối Bất Lão Tiên Sinh thì nhất định sư phụ chàng là một quái kiệt của võ lâm trong bốn chục năm trước. Hành động của người bất chấp dư luận, miễn sao thuận lòng người và đạo trời thôi, người cho dư luận của bọn giang hồ vụt đi. Hơn nữa khi đấu sức với Quỷ Bảo Chủ Nhân không cần dựa vào oai lực của Ác Quỷ Châu Bài để thủ thắng, mà đành chịu thất thủ và tự nhốt mình vào địa huyết bốn mươi năm trời.

Nhưng điều đó chứng tỏ con người sư phụ Ma Trung Chi Ma của chàng là một con người khoáng đạt, không muốn nhốt mình trong qui luật giang hồ và hành động lúc nào cũng quang minh lỗi lạc.

Còn việc bí lục này lại càng vô lý! Vì sư phụ chàng là chủ môn của Thiên Nam Áo Ma Cung, võ công siêu việt như thế thì còn cần gì đến võ công bí cấp của Thiếu Lâm nữa chứ!

Vì thế Thượng Chí nhất định tin vụ ăn cắp bí lục này, không phải sư phụ chàng làm nên.

Nhưng việc Ma Trung Chi Ma làm Đế Quân đời thứ mười ba của Thiên Nam Áo Ma Cung chỉ có một vài người trong giang hồ biết thôi, cái bí mật đó ngày nay mới được phát giác...

Liễu Đoàn chủ đưa mắt liếc xéo Thượng Chí, sáng quắc như sao băng, nói:

- Tiểu thí chủ chớ quanh, hãy đưa cuốn Đại Ban Nhược Thần Công ra đây, thì lão nạp không còn làm khó nữa đâu!

- Làm khó!... Ha!... Ha!...

Thượng Chí buông chuỗi cười dài vừa khinh bỉ, vừa khiêu khích.

Thấy Thượng Chí tỏ thái độ ngông cuồng thế, bọn sáu lão hòa thượng Thiếu Lâm biến sắc mặt, tức giận vô cùng.

Đại Sư Liễu Đoàn chủ bước tới một bước, nét mặt trầm lặng, dần giọng:

- Nếu thí chủ không chịu nói ra chỗ cất bí lục thì...

Thượng Chí rần giọng hỏi:

- Thì sao? Thưa Đại Sư.

- Lão nạp chỉ còn một giải pháp cuối là phải làm phiền thí chủ đó!

Nhếch mép cười lạnh lùng, Thượng Chí trầm trầm:

- Đại Sư chưa chắc gì đã làm phiền được tai hạ đâu! Nhưng xin hỏi Đại Sư: Tại sao phái Thiếu Lâm lại quả quyết cho tiên sư đã đánh cắp bí lục?

- Hừ! Vì lệnh sư khi lấy được bí lục đã tự khai tên, hơn nữa Liễu Phàm sư đệ là chủ trì Tàng Kinh Cát võ nghệ nào tầm thường. Trừ võ công lệnh sư ra, khó ai hạ nổi sư đệ ta một cách êm thấm thế được!

Thượng Chí dần mạnh từng tiếng:

- Chỉ dựa vào một chút lý do mỏng manh ấy mà buộc tội tiên sư đã lấy bí lục à? Đòi sao có lắm chuyện phi lý thế!

Liễu Đoàn Chủ hiện là một vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự, tuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng vẫn ôn hòa nói với Thượng Chí:

- Thí chủ cho rằng với bấy nhiêu bằng chứng ấy chưa đủ ư?

- Đại Sư có bào giờ nghĩ rằng, việc này có thể có kẻ khác mạo danh tiên sư mà hành động chưa?

- Lão nạp đã từng nghĩ thế! Nhưng không được, vì danh tiếng của lệnh sư vang dội cả giang hồ, hành động xuất quỷ nhập thần, thử hỏi ai có đủ can đảm mạo danh người được.

Thượng Chí cười gằn:

- Hừ! Đại Sư có nhận thấy sự phỏng đoán của mình còn quá mơ hồ chăng?

Liễu Đoàn Chủ Đại Sư từ tốn:

- Thế chắc thí chủ đã có những bằng chứng cụ thể, để biện hộ cho lệnh sư rồi chăng?

Hơi giật mình, Thượng Chí bối rối vô cùng, chàng cứ đứng ngẩn ra chịu trận.

Những lời chàng vừa nói chỉ có tính cách suy luận, chàng cứ dựa vào lời nói của Bất Lão Tiên Sinh và hành động công minh của ân sư, mà biện luận với lão hòa thượng này thôi. Chứ thực ra chàng chưa tìm ra một bằng chứng cụ thể nào khác cả và cũng không phải quyết đoán chắc chắn trăm phần trăm là sư phụ vô tội. Thượng Chí biết việc này rất rắc rối, không thể giải quyết ngay được.

Sau phút lúng túng, Thượng Chí nói:

- Có lẽ một ngày nào đó, sẽ tìm ra bằng chứng cụ thể, để chứng minh vụ này!

- Ha!... Ha!... Thí chủ là thánh chẳng? Việc này đã xảy ra bốn mươi năm về trước, nghĩa là khi thí chủ chưa ra đời. Thế mà... ha!... ha...

Vốn tính kiêu ngạo, lạnh lùng, Thượng Chí nghe lão hòa thượng này cười mình liên tục, giận, lạnh lẽo nói:

- Hừ! Đại sư còn muốn gì nữa chớ?

- Xin thí chủ hãy trao bí lục lại cho bổn tự!

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

- Thì thí chủ cho bọn lão nạp rõ nơi ẩn dật của lệnh sư và mồ mả của người hiện tại!

- Nếu tại hạ cũng không chịu thì sao?

Năm lão hòa thượng sau lưng Liễu Đoàn Chủ tức giận tím mặt, chân tay múa máy như muốn động thủ.

Lời nói ngang ngạnh của Thượng Chí làm cho Liễu Đoàn Chủ Đại Sư giận run, tuy lão là người đã nhiều năm tu luyện và thấm nhuần đạo hạnh nhà Phật.

Nên liền nghiêm sắc mặt, nói:

- Điều này sợ thí chủ không giữ mãi được đấy chứ?

Đến bây giờ Qui Nguyên Tử không động phách mới cất tiếng nói với Thượng Chí:

- Tiểu thí chủ nghĩ sao về vụ đổ máu của bốn môn?

Thượng Chí lạnh lùng nhìn sáu đạo sĩ, cất tiếng khô khan:

- Chắc đạo trưởng không phủ nhận là quý phái có một thứ tà công tên gọi: Nhiếp Hồn Công chứ?

Hai chữ tà công làm sáu đạo sĩ Không Động phái vừa kinh ngạc vừa tức giận, mặt biến sắc trừng mắt nhìn Thượng Chí...

Qui Nguyên Tử cau mày, lạnh lùng nói:

- Nói như thế thì chú có ẩn ý gì?
- Tại hạ chỉ cần biết có hay không thôi!
- Việc này trong võ lâm ai cũng biết cả, bản đạo nói cũng thừa.

Thượng Chí gằn từng tiếng:

- Vậy thì đạo trưởng đã thừa nhận là có rồi! Thế đạo trưởng hãy nghe cho kỹ đây: tà công Nhiếp Hồn Công này chính là lý do cái chết của Thanh Hư đạo nhân chuồng môn đời thứ mười chín và ba mươi lăm tử đệ đời phái đấy!

Năm lão đạo sĩ sau lưng Qui Nguyên Tử tức giận lên đến tột độ, khế hừ một tiếng, lách một mình tiến đến, vây thành hình bán nguyệt quanh Thượng Chí. Đường như họ muốn sống chết cùng Thượng Chí vậy.

Không khí trong sân lúc bấy giờ tăng thêm phần căng thẳng, tạo nên một tình thế “tên đã lên cung, kiếm rút khỏi vỏ”.

Bọn cao thủ hắc bạch đạo đứng ngoài nhón nháo cả lên, một lúc sau lại yên lặng như cũ. Họ chờ đợi một trận đổ máu!

Toàn thân Qui Nguyên Tử rung động, hét lớn:

- Thí chủ hãy nói tiếp xem nào!

Thượng Chí không lộ một chút nao núng, chàng trầm tĩnh cất cao giọng như muốn nói cả thảy cho mọi người nghe:

- Phép luyện võ công Nhiếp Hồn này rất tàn nhẫn, phải có đủ một trăm người thiếu nam thiếu nữ làm chân lò!... Thế có đúng không? Thừa đạo trưởng!

Qui Nguyên Tử mặt biến sắc, lùi lại mấy bước, cất giọng kinh hãi:

- Phải! Đây là một trong những cấm luật của bốn phái, tuyệt đối không cho môn hạ hậu bối tu luyện.

Thượng Chí nhếch mép cười:

- Tại hạ cho đạo trưởng biết cũng không sao! Đạo trưởng đâu biết: Vị chuồng môn khả kính đời thứ mười chín của quý phái là Thanh Hư Đạo Nhân, đã lén lút dắt ba mươi lăm đệ tử yêu mến nhất vào sau núi, để tu luyện võ công Nhiếp Hồn này. Vị chuồng

môn khả kính ấy, đã ngon tay hạ sát một trăm thanh niên nam nữ một cách tàn nhẫn, nhưng sau bị tiên sư khám phá được...

Sáu lão đạo sĩ phái Không Động chết đứng, không nói được lời nào, mặt mũi tái mét vì kinh ngạc. Trông thảm hại vô cùng!

Các lão tăng đi với Liễu Đoàn Chủ lộ vẻ vừa tức giận, vừa ngạc nhiên.

Còn bọn hắc, bạch đạo giang hồ đứng quanh nhón nháo cả lên.

Nếu dựa đúng theo lời này, thì tội của vị chưởng môn thứ mười chín và ba mươi lăm đồ đệ của y, quả đáng chết vô cùng.

Đột nhiên một lão đạo sĩ bước ra quát lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Mi muốn làm nhục bốn môn chẳng? Mà nói nhảm nhí thế hả!

Thượng Chí đưa mắt trừng lão đạo sĩ ấy rồi cất giọng hỏi:

- Tại sao người biết tại hạ nói nhảm nhí?

- Mi căn cứ vào đâu mà bịa chuyện này, mi tưởng rằng có thể gạt được bọn ta để che chở cho hành động đốn mạt của lão sư phụ "Ma đầu" của mi à? Khó lắm con ơi!

Thượng Chí nghe lão đạo sĩ xúc phạm đến ân sư, liền tức giận hét lớn:

- Lão mũi trâu hãy câm mồm lại! Hừ! Phải! Tiên sư lúc sinh tiền đã giết rất nhiều người, vì thế đã tự nhận mình là Ma Trung Chi Ma nhưng những người chết dưới tay tiên sư toàn là phường vá áo túi cơm... tại hạ tưởng cũng nên nhắc lại điều đó cho mọi người hiểu...

Trong khi ấy, đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Nợ máu phải trả bằng máu!

Đồng lúc đó, tám bóng người từ ngoài nhảy phóc vào, cả tám người này đều mặc y phục màu xanh thẫm, gươm tuốt trần kẹp sát cánh tay, chống ngược lên trời. Mặt hầm hầm sát khí, mắt long lên nhìn Thượng Chí không rời.

Thượng Chí nói thầm:

- Trung Châu Bát Kiếm!

Bọn Trung Châu Bát Kiếm sắp thành chữ nhật, đứng sau các lão tăng phái Thiếu Lâm. Khí thế oai dũng vô cùng.

Vừa khi ấy, từ ngoài phi nhanh vào ba người nữa: Một lão già một mắt, tóc râu hoe hoe, như được nhuộm chu sa. Một đại hán trung niên, mất ba góc, mũi ó cong vòng, trông có vẻ độc ác lắm trước ngực áo trắng nổi bật lên bảy con én đen rất đẹp. Còn

người kia là một bà già, tóc trắng như bông lau da nhún thành những nếp nhăn bởi ngày tháng chồng chất lên đầu, bà ta mặc một chiếc áo dài màu hồng nhạt, tay cầm gọng cây đũa trượng.

Đối với ba người này, Thượng Chí chưa hề gặp mặt lần nào, nhưng chàng có linh cảm rõ ràng tất cả bọn này, cũng như bao nhiêu nhân vật hiện có mặt tại đây đều là thù nhân của sư phụ.

Thượng Chí thấy khó xử nhất là vụ bí lục của Thiếu Lâm vì trông cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục không có nói gì về vấn đề ấy cả, mà tiểu đoàn chủ cứ khẳng khẳng buộc tội...

Gã trung niên mặc áo thiêu bầy con én khê ho lên mấy tiếng, rồi cất giọng khàn khàn ồm ồm.

- Lãnh Diện Nhân! Món nợ máu của bốn bang Thất Ёn Bang giải quyết như thế nào?

Thượng Chí phóng mắt sáng như sao ra nhìn gã ấy, cất giọng rắn rỏi:

- Các hạ là gì của Thất Ёn Bang?

Đầy vẻ kiêu ngạo, gã ấy cao giọng:

- Thất Ёn Bang Chủ Bạch Y Quái Khách Khổng Trung Dân!

Thượng Chí nhặt nhẹo hỏi:

- Quý Bang Chủ có phải vì cái chết của Bang Chủ đời trước, ở Đạo Khai Phong chẳng?

Bang Chủ Thất Ёn Bang nghiêng rằng kèn kẹt, mắt long lên nhìn Thượng Chí, nói như hét:

- Đúng! Không sai chút nào cả!

Thượng Chí trừng gã Bang Chủ Thất Ёn Bang, rồi gằn giọng:

- Không hiểu Bang Chủ có hiểu nguyên do cái chết ấy không?

- Không! Lý nào mi lại biết à?

Thượng Chí không thèm để ý câu nói ngạo mạn ấy, chàng trầm giọng:

- Hừ! Bang Chủ đời trước của quý Bang có phải là Sở Vũ chẳng?

- Phải! Sao?

- Sở Bang Chủ chỉ vì một việc xung đột không đáng kể, mà dẫn mười mấy cao thủ đến Nguyễn gia trang phục hận, khiến Nguyễn gia trang biến thành một bãi máu tanh cù hận không đầu...

Đưa mắt dò xét Khổng Trung Dân rồi chàng nói tiếp:

- Gia chủ Nguyễn gia trang là Nguyễn Sĩ Hòa là một nho sĩ thâm bát sức trời gà không chặt và tất cả người trong họ Nguyễn đều bị vị Bang Chủ ấy tàn sát không sót một tên...

Thượng Chí hậm hực nói như hét:

- Thử hỏi cái tâm địa tàn ác như thế có đáng giết không? Và nay Bang Chủ lại đến đây tìm thù chứ!

Bang Chủ Thất Ân Khổng Trung Dân trợn đôi mắt ba góc miệng cười nham hiểm, cao giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Lời mi nói tưởng bịp được ta à? Khó lắm! Ta và các bạn đồng đạo tại đây quyết chẳng buông tha mi đâu! Mi có thoái thoát cũng vô ích!

Thượng Chí cười khinh bỉ, gằn giọng:

- Tại hạ hồi giờ chẳng biết dối là gì! Đó là sự thực, tin hay không là tùy ở các hạ. Còn muốn đánh nhau! Hừ! Lãnh Diện Nhân này nào ngán ai đâu. Nhưng chỉ tiếc là cát hạ còn nông cạn quá! Tại hạ vì gánh vác việc ân oán của tiên sư nên không muốn người bị hàm oan thôi! Do đó phải nhiều lời như thế.

Nói xong không thềm đếm xỉa đến Bang Chủ Thất Ân, chàng quay lại phía lão già một mắt, cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay tiền bối là cao nhân của phái nào vậy?

Bị gió thổi râu tóc đỏ hoe hoe của lão già một mắt, trông quái dị vô cùng. Lão cất giọng khàn khàn:

- Già này là người sót lại của Kinh Sơn Tam Tàn, đã bị lão ma sát hại bốn mươi năm trước!

Chợt nhớ lại lời sư phụ. Thượng Chí giật mình kinh hãi. Xưa kia sư chàng có đụng độ với Tam Tàn, hai bên ngang ngửa nhau, sau phải xuất tuyệt học mới thủ thắng được và giết mất Nhất Tàn, Nhị Tàn, nhưng Tam Tàn Tích Phát Khôi Tinh lại trốn thoát được. Chuyện xảy ra đã trên bốn mươi năm rồi, nay trở lại đây chắc y đã luyện được môn võ công nào cao tuyệt rồi, nên mới dám đi tìm chàng phục thù. Trong cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục sư phụ chàng có nói là bọn Tam Tàn rất độc ác và còn dặn chàng hãy loại

trừ con người tàn độc cuối cùng của Kinh Sơn Tam Tàn, để tránh cho võ lâm một con độc trùng.

Nghĩ thế Thượng Chí lạnh lùng nạt lớn:

- Hừ! Tích Phát Khôi Tinh! Xưa kia mi thoát được tay tiên sư, nay ta vâng lệnh người trừ mi để tránh cho võ lâm...

Tích Phát Khôi Tinh không đợi chàng nói dứt câu, rú lên cười man dại rồi thét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay lão phu phải giết mi! Rồi sau đó sẽ tìm mộ mả lão ma đầu kia, phá tan thành, mới hả cơn tức và mới làm nguội được phần nào oán hờn của hai anh ta nơi chín suối!

Thượng Chí giận tái mặt, nghiêng răng ken két, mắt lóe tia sáng kỳ lạ. Chàng cất giọng lạnh lẽo như quỷ gọi hồn.

- Mi đã tới số rồi!

Dứt lời, liền vung tả chưởng, bàn tay xòe ra, búng mạnh. Năm luồng chỉ lực Đông Kim Chỉ phát ra, xé gió kêu véo véo rợn người...

Vì đứng cách nhau quá gần, hơn nữa chỉ pháp này rất lợi hại, nên không sao tránh né kịp, Tích Phát Khôi Tinh rú lên một tiếng thất thanh, quy xuống tại chỗ. Năm tử tuyệt Tam Tinh, Yết Hầu, Chí Cường và hai huyết Nhũ Căn của y đã bị chỉ lực Đông Kim Chỉ đâm thủng thành năm lỗ sâu hum húp máu chảy rịn ướt cả mặt đất. Mớ râu tóc hoe hoe bê bết máu, trông thảm hại vô cùng.

Chỉ vung tay một cái, Thượng Chí đã giết được người cuối cùng của Tinh Sơn Tam Tàn, điều ấy khiến mọi người kinh hãi, mất cả máu mặt.

Thấy thế, bọn Trung Châu Bát Kiếm không dám chần chờ, đồng loạt nhảy ra... Tiếp theo đó, sáu lão đạo sĩ phái Không Động cùng bước tới ba bước, vận nội lực, sẵn sàng xuất chiêu.

Bang Chủ Thất Ân Bang cười thâm độc, lùi lại hơn năm bước.

Năm lão hòa thượng sau lưng Liễu Đoàn Chủ Đại Sư, vội bước tới, chờ cơ hội xuống tay hạ độc thủ!

Những cử động của bọn võ lâm đó thực nhanh nhẹn và yên lặng không gây nên một tiếng động nào. Động tác rầm rập đều đặn như đã được tập luyện từ lâu vậy.

Tình thế cực kỳ căng thẳng, bọn võ lâm bên ngoài nín thở, mắt trao trao nhìn trận thế.

Một điều rất rõ ràng là bọn giang hồ muốn hợp lại diệt Thượng Chí, vì họ rõ ràng nếu cự tay đôi thì nắm chắc phần thất bại!

Trong trận, Thượng Chí vẫn đứng yên, lạnh lùng như pho tượng đá, oai phong凛冽!

Thượng Chí tử hỉ thầm:

- Có lẽ nào hôm nay ta phải mở cuộc thám sát chẳng?

Bà già mặc áo dài đỏ lúc này mới chống mạnh đũa xuống đất, cất giọng như sếu, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mi và Âm Sát Mạc Tú Anh là gì với nhau.

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía lão bà kỳ tướng này, lộ vẻ ngạc nhiên! Trong thâm tâm họ tự hỏi: Sao lão ma đầu này lại kết oán với lão dị tướng này nữa?

Trông hình dáng quái dị của bà lão áo đỏ, Thượng Chí vừa thẹn vừa giận, nói lớn:

- Bà đừng ỷ lớn mà nói xàm! Nếu bà không báo danh hiệu thì đừng trách người ta vô tình nhé!

Có vẻ kiêu ngạo, bà già áo đỏ nói:

- Thằng nhãi này rõ ngốc! Mi không biết lão bà này là ai? Mà cũng vác mặt lên bước giang hồ!

Thượng Chí nhếch mép cười khinh bỉ, nói:

- Hừ! Cũng chả cần biết tên bà làm gì! Thử ta có sống nổi trên giang hồ không. Bây giờ bà muốn gì!

Bà già áo đỏ tức giận nói:

- Thằng nhãi chó quá ngông cuồng mà chết không chỗ chôn đấy! Mi có nghe đến Hồng Nương Tử Đông Phương Linh chưa?

Thấy bà này đã già mà háo danh, không ai thềm hỏi mà tự xưng tên họ, thì Thượng Chí cười thầm. Chàng thuận miệng nói:

- Kính ngưỡng từ lâu! Kính ngưỡng từ lâu!

Hồng Nương Tử nào ngờ Thượng Chí nói xỉa mình, nên huênh hoang nói:

- Ta không ưa cái lối nịnh bợ của mi đâu! Hãy nghe ta hỏi: Mi và con đàn bà khốn nạn Âm Sát Mạc Tú Anh có phải cùng một bè với nhau không?

Thượng Chí cười nửa miệng, nhũn nhặn:

- Thưa không ạ!

- Khỉ mốc! Rõ ràng mi đã cứu nó thoát chết vừa rồi, còn dám chối quanh, hả?

Không còn đùa nữa, Thượng Chí tức giận quát lớn:

- Ủ! Phải đấy thì đã sao nào?

- Vậy thì tốt lắm! Mi hãy dắt lão bà đi tìm nó, mau lên!

Thượng Chí hơi ngạc nhiên:

- Tại sao phải tìm mụ ta mới được chứ?

Mặt co rúm lại đau khổ, Hồng Nương Tử nói:

- Con yêu nghiệt ấy đã giết hết hai đồ đệ yêu quý nhất của ta!

Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Bà đã lớn rồi! Không phải trẻ lên ba mà bắt ta dắt đi! Hãy tự tìm lấy mà trả thù cho môn đồ! Ta không dư hơi đâu!

Hồng Nương Tử giận tím mặt, hét lớn:

- Đồ tiểu ranh! Hồng Nương Tử này nói một là một, hai là hai, mi chớ có ngoa miệng. Dắt ta đi!

Thượng Chí tuy tức giận, nhưng làm tỉnh nói:

- Tại hạ muốn đi với lão bà lắm, ngặt vì cái này không cho phép...

- Cái gì? Hỡi tiểu tử!

Thượng Chí mỉm cười, đưa song chưởng ra trước mặt, nói:

- Thưa lão bà! Dạ hai cái này ạ!

Biết bị mắng điểm, Hồng Nương Tử quát như sấm:

- Nhãi ranh ngông cuồng thực! Lão bà phải cho mi nếm thử mùi vị của đấng trượng này mới được!

Nói dứt lời Hồng Nương Tử hừ đấng trượng, nhảy xổ và định ấu đả với Thượng Chí.

Giả bộ sợ hãi, Thượng Chí khoát tay lia lịa:

- Khoan đã! Khoan đã!

Hồng Nương Tử thâu trượng lại, nói:

- Tiểu tử chịu rồi phải không? Ừ ngoan ngoãn như thế mới được chứ!

Thượng Chí mỉm cười dí dỏm, nói:

- Việc này để xét lại! Tại hạ còn phải giải quyết mấy vụ lộn xộn này đã.

Nói xong, Thượng Chí quay lại phía bọn sáu lão đạo sĩ Không Động, nói:

- Lời giải thích của tại hạ vừa rồi mấy vị nghĩ sao?

Qui Nguyên Tử biến sắc, nói:

- Lời thí chủ nói không có bằng chứng, không thể tin được!

- Một trăm hài cốt nam nữ sau núi ấy không đủ làm bằng cứ sao?

Qui Nguyên Tử ấp úng nói không nên lời, lão thấy khó chịu vô cùng. Vụ án này nếu thực như lời Thượng Chí nói, thì nhục nhã cho phái Không Động vô cùng. Oai danh của Không Động trong giang hồ, có thể vì thế mà giảm sút, nhưng bằng chứng một trăm hài cốt ấy quả có thực vậy lời nói của Thượng Chí nào ngoa!

Qui Nguyên Tử khẽ thở dài, lùi ra sau mấy bước...

Khi ấy Thất Ân Bang Chủ Khổng Trung Dân cất giọng âm độc:

- Vay tiền phải trả tiền! Nợ máu phải đền bằng máu! Lời nói nào có giá trị gì. Nếu căn cứ theo ý mi nói, thì lão ma đầu Ma Trung Chi Ma là một đại hiệp về bốn mươi năm trước sao? Hì... hì...

Năm lão đạo sĩ sau lưng Qui Nguyên Tử, nghe nói thế, liền hòa nhau tiến tới mấy bước, nhìn Thượng Chí như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả dạ.

Không khí trong trận tăng phần gay gắt, bọn giang hồ đứng ngoài cảm thấy ngột ngạt, khó thở vô cùng.

Mắt lóe hừng quang, Thượng Chí quét nhìn ngay mặt Bang Chủ Thất Ân bang cất giọng lạnh lạnh:

- Người quả thực không muốn phân phải, trái à?

Bang Chủ Thất Ân Bang cất giọng âm độc:

- Hừ! Phải, trái? Không bao giờ có được! Hành động tàn ác của lão ma đầu, trong võ lâm này ai còn lạ gì nữa. Mi đừng ngụy biện vô ích, hôm nay, ta và đồng đạo tại đây muốn xẻ thịt mi, tế vong hồn của những người đã chết dưới tay sư phụ mi trước kia.

Lời khiêu khích này kích thích cả bọn võ lâm đứng ngoài, họ la lên hưởng ứng lời Bang Chủ Thất Ân Bang.

Thượng Chí hơi e ngại, nói thầm:

- Hổng hết! Tình thế hiện tại không cho phép ta giải quyết ôn hòa, chắc phải đổ máu phen này rồi. Hành động này ngoài ý ta muốn và hậu quả của nó ta không gánh chịu.

Thượng Chí thở dài chán nản, chàng thấy việc phải, trái trong giang hồ không thành vấn đề nữa.

Cuối cùng Thượng Chí quyết định thăm:

- Không ôn hòa thì bạo động! Cứ giải thích mãi cũng vô ích! Và

- - *Thiếu Một Trang* - -

... hó hé vì có Liễu Đoàn Chủ trước mặt, họ chỉ nhìn Thượng Chí với đôi mắt đỏ ngất sát khí.

Liễu Đoàn Chủ liếc mắt sáng như sao băng nhìn mọi người xung quanh, cất giọng nghiêm nghị:

- Lời hứa của thí chủ e khó mà...

- Khó mà sao?

- Lão nạp e rằng thí chủ khó thực hiện lời hứa ấy được!

- Sao lại cả quyết thế? Thưa Đại sư!

- Sự thực đã ở trước mắt. Những đồng đạo tại đây nhất định không chịu lui, nếu chưa đoạt được ước nguyện!

Thượng Chí chợt hiểu chàng cười gằn, nói:

- Ý Đại sư muốn nói hôm nay tại hạ tránh không khỏi tử thần chăng?

Liễu Đoàn Chủ khẽ thở dài:

- Nam Mô A Di Đà Phật! Việc đó có thể lắm!

Thượng Chí có vẻ tin tưởng, đáp:

- Đại Sư đừng lo! Số mạng của tại hạ còn tốt lắm!

- Thôi được! Lão nạp tạm thời ưng thuận vậy.

- Tạm thời! Sao lại tạm thời?

- Nghĩa là lão nạp còn ở đây, cho đến khi nào xong xuôi mới đi.

Nói xong liền phát tay, ra lệnh cho năm lão hòa Thượng lùi lại. Năm lão hòa Thượng tuy oán Thượng Chí tận xương tủy, nhưng không dám cãi lệnh của Liễu Đoàn Chủ, nếu không thì họ đã ra chiêu từ lâu rồi.

Sáu lão tăng của Thiếu Lâm Tự vừa lui ra, thì bọn Trung Châu Bát Kiếm đều xông vào ngay.

Thượng Chí xem như không biết, chàng cao giọng:

- Một lần nữa tại hạ mong mọi người nghĩ kỹ trước khi hành động! Kéo hồi hận về sau.

Bang Chủ Thất Én bang liền nói:

- Nợ máu sư phụ thì đệ tử phải trả! Lãnh Diện Nhân! Ta khuyên mi hãy nạp mạng để khỏi nhọc sức các bạn đồng đạo tại đây.

Lửa giận bốc lên ngàn ngút, Thượng Chí quát lớn:

- Tên dê tiện Không Trung Dân kia! Chính mi đã xuôi nên trận đổ máu này đấy! Hừ! Thấy máu chảy người xuống lấm sao? Hở tên khốn kiếp kia!

Không còn dằng dai nữa, Trung Châu Bát Kiếm nháy mắt ra hiệu, xông vào tấn công Thượng Chí. Tám thanh trường kiếm vung lên thành những vùng sáng bạc, bao bọc toàn thân Thượng Chí. Tám lưỡi thép chế không gian thét lên những tiếng rợn người, rót vào tai mọi người một âm thanh nhọn hoắt.

Cùng lúc ấy, sáu lão đạo sĩ phái Không Động hét lên một tiếng vung chưởng tấn công Thượng Chí tới tấp!

Hai tốp này mới ra tay đã xuất ra những chiêu cực kỳ độc hiểm, mong hạ Thượng Chí ngay trong phút đầu. Khí thế của mười bốn người áp tới rất dũng mãnh tưởng có thể đánh bạt cả núi, vét cạn cả sông.

Thượng Chí mỉm cười lạnh nhạt, hừ một tiếng đôi vai lắc nhanh một cái, thân hình như quỷ lộng, nương theo bóng kiếm chưởng thoát ra ngoài, trông như bỡn vậy. Khiến tám thanh trường kiếm, sáu luồng chưởng đánh trọn vào khoảng trống.

Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách thét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay mi có mọc cánh cũng khó thoát được.

Nói xong, thân hình Vô Ảnh Kiếm như én lượn, lao vút đến gần Thượng Chí hai thanh trường kiếm xẹt tới như hai lần chớp, đâm chém liên mười hai nhát vào mười hai đạo huyết khác nhau trên người Thượng Chí. Đả kiếm nhanh đến nỗi khiến người ta có cảm tưởng Vô Ảnh Kiếm chỉ xuất mới một thế thôi. Thật Vô Ảnh Kiếm có phải!

Thượng Chí không dám xem thường, liền vung song chưởng đánh mạnh. Hai luồng kinh lực ép tới như đôi quái xà, quyen chặt vào hai trường kiếm của Triệu Tử Bách, không cho áp tới.

Không thèm thuần kiếm lại, Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách liền biến sang chiêu khác, nhanh như chớp giật, song kiếm hóa thành hai luồng sáng bạc, xé gió rít lên như lụa xé, bao trùm toàn thân Thượng Chí.

Thượng Chí biết rằng trận đấu này rất khốc hại nếu không cho đối phương thấy cái lợi hại của mình, thì e chưa chịu rút lui.

Nghĩ thế, Thượng Chí khẽ rung mình một cái, nhảy thoát ánh kiếm của Triệu Tử Bách. Đồng thời song chưởng vun lên đánh tạt về phía hai kiếm khách hai bên. Hai luồng kinh khí mạnh như sóng vỗ bờ, chụp xuống người hai tay kiếm khách của Trung Châu Bát Kiếm. Khí thế mãnh liệt vô cùng.

- o O o -